

MUREN KAN VÆLTES

Hjemme hos os har vi i årevis holdt Jyllands-Posten – tidligere dagligt, nu fredag, lørdag og søndag. Væsentligst af to grunde. For det første, fordi den på alle områder – politisk, økonomisk, kulturelt – er en alsidig, i det store og hele velskreven, godt redigeret og rummelig avis. Og for det andet, fordi JP på lederplads altid har været og er ligesom et kompas for mig. Var jeg uenig med avisen, kunne jeg være helt rolig. Så var jeg stadig på rette vej, og skulle det ske, at jeg var enig, var det på høje tid at sadle om. Men i søndags – den 3. februar – måtte jeg melde pas. Overfor avisens leder med overskriften ”Kronprinsen og Kina” måtte jeg kapitulere. Jeg kunne ikke være mere enig – og især med ordene: ”For Kinas åbning mod omverdenen er i høj grad en konsekvens af, at det internationale samfund har valgt at udbygge kontakten med Kina. Det er et samspil, som styrker de prodemokratiske kræfter i Kina. Derfor er det hykleri, når de samme politikere, som billiger, at ministre, erhvervsdelegationer og kulturorganisationer besøger Kina, nu vil have kronprinsen til at demonstrere”.

Vi ønsker vel alle sammen, at Kinas 1,3 milliard store befolkning skal sikres menneskelige og demokratiske rettigheder i videste mål. ”Rettigheder, som netop omverdenens forbindelser med Kina i politisk, økonomisk og kulturel henseende er med til at fremme”. Naturligvis skal derfor kronprinsen, det politiske Danmark, det økonomiske Danmark, det kulturelle Danmark, elitesportsfolkene, og alle vi andre – aktivt eller passivt – deltage i og støtte op omkring De olympiske Lege, hvad enten de afholdes i Beijing eller i Nørre Snede. Kun derigennem holder vi dialogen i gang – den dialog, der hen ad vejen og gradvist kan føre til større – måske endog til en fælles forståelse. Min arbejdsplads gennem 40 år, Slavisk Institut ved Aarhus Universitet, havde under Den kolde Krig samme holdning til Sovjetunionen/Rusland og de andre slavisktalende lande.

Vi opfattede faktisk kontakt og dialog som en naturlig og selvfølgelig del af vor eksistensberettigelse, ja, nærmest en forpligtelse. Kilderne skulle holdes åbne og aldrig tørre ud. Alt andet ville have været unaturligt. Kun gennem kontakt og dialog var det muligt at forstå sin samtalepartner – som ikke nødvendigvis behøver at være det samme som at acceptere. Kun på den måde kan man håbe på, at modparten får mulighed for at forstå os. Jeg er endog så naiv at tro, at mine kolleger og jeg selv gennem vor undervisning, gennem skrivelser af forskellig art, gennem foredrag for offentlighedens utallige fora og gennem talrige besøg fra og rejser til de slavisktalende lande har givet vort beskedne bidrag til den udvikling, der ultimativt førte til Murens fald. På samme måde kan også den store kinesiske mur ad åre i overført betydning stå for fald, såfremt vi helhjertet og på alle fronter deltager i De olympiske Lege i Beijing i sommeren 2008.

Bragt i Jyllands-Posten 08.02.2008